

רע"פ 3619/21 - נביל אבו הלאל, עבדאללה אבו הלאל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3619/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשים: 1. נביל אבו הלאל
2. עבדאללה אבו הלאל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-עפ"ג 28278-02-21 מיום 22.04.2021 שניתן על ידי השופט העמית י' גריל והשופטים ע' ורבנר ו-א' בולוס

בשם המבקש 1: עו"ד בדד אלדין אגבאריה

בשם המבקש 2: עו"ד סארי עבוד

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט העמית י' גריל והשופטים ע' ורבנר ו-א' בולוס) בעפ"ג 28278-02-21, מיום 22.4.2021, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה (השופט א' קפלן) בת"פ 52828-03-19, מיום 12.1.2021.

2. המבקשים הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב האישום, אשר ייחס להם עבירות החזקת נשק ותחמושת שלא כדין, לפי

עמוד 1

סעיפים 144(א) ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת, בגין החזקת שני כלי נשק מאולתרים מסוג קרל, מחסניות, ו-4 כדורי 9 מ"מ, וכן החזקה של כדור תחמושת המשמש נשק ארוך על ידי המבקש 1.

3. בגזר דינו עמד בית משפט השלום על פוטנציאל הסיכון הגלום בהחזקת נשק חם; ועל מדיניות הענישה הנוהגת, המחייבת, דרך הכלל, השתת עונש מאסר בפועל.

כמו כן, נשקלו העובדה כי בפועל לא נעשה שימוש בנשק; היעדר עבר פלילי; הודאת המבקשים במיוחס להם; מעצר המבקשים בן מספר שבועות, כמו גם מעצר הבית שארך 8 חודשים; וכן כבדת הדרך שעשה כל אחד מהמבקשים בהליך הטיפול, כפי שהתרשם שירות המבחן.

לאחר כל אלה ולנוכח שיקולי השיקום, קבע בית משפט השלום שיש לסטות לקולא ממתחם העונש שנקבע בעניינם, והשית על כל אחד מהמבקשים 9 חודשי מאסר בפועל, אשר ירצו בדרך של עבודות שירות; וכן שבעה חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו עבירת נשק מסוג פשע, למשך שלוש שנים.

4. ערעור המשיבה לבית המשפט המחוזי התקבל.

בית המשפט המחוזי הדגיש את חומרת עבירת החזקת הנשק, שהיא מסוג פשע ובצדה עונש מקסימלי של שבע שנות מאסר; ואת מדיניות הענישה הנוהגת המחייבת ריצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

עוד צוין כי במקרה דנן לא מתקיימות נסיבות חריגות שיש בהן כדי להצדיק סטייה מהטלת עונש מאסר בפועל, שלא על דרך עבודות שירות; וכי המלצותיו של שירות המבחן הן שיקול אחד בלבד מיני רבים שעל בית המשפט לשקול. בהמשך לכך, נקבע כי בעניינם של המבקשים גובר עקרון ההלימה בענישה על פני שיקולי השיקום ועל כן יש להחמיר בעונשם.

בתוך כך שקל בית המשפט המחוזי את העובדה כי במסגרת הודאתם במיוחס להם, לא נמסר הסבר באשר להחזקת הנשק והתחמושת; את העולה מתסקירי שירות המבחן, לפיהם המבקשים חווים תחושת "חוסר מוגנות" וקושי לראות בגורמי חוק כמי שיספק הגנה עבורם ועבור בני משפחתם; את פוטנציאל הסיכון הטמון בהחזקת נשק בידי מי שאינם מורשים לכך; וכן את נסיבותיהם האישיות, לרבות גילם, המלצת שירות המבחן בעניינם והיעדר עבר פלילי.

לנוכח זאת, גזר בית המשפט המחוזי על כל אחד מהמבקשים, חלף עבודות השירות, 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרים. עונש המאסר המותנה, שהושת עליהם בבית משפט השלום, נותר על כנו.

5. מכאן הבקשה שלפניי, אשר יחד עמה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע ריצוי עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקשים.

במסגרת הבקשה טוענים המבקשים כי שגה בית המשפט המחוזי בהחמרת עונשם. בפרט, נטען כי לא יוחס משקל מספיק לתסקירי שירות המבחן, אשר שיקפו את מאמצי השיקום של המבקשים.

עמוד 2

עוד טוענים המבקשים כי עניינם מצדיק מתן רשות ערעור וזאת לנוכח הפגיעה הקשה שתהא להם כתוצאה מהותרת פסק דינו של בית המשפט המחוזי על כנו.

6. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מענייניו של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש כי נגרם למבקש עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 5757/18 מריסאת נ' מדינת ישראל (2.8.2018)).

זאת ועוד, בקשה המופנית כלפי חומרת העונש בלבד, לא תתקבל אלא במקרים שבהם העונש סוטה במידה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים (רע"פ 7344/18 מג'ד נ' מדינת ישראל (21.10.2018)).

7. איני סבור כי עניינו של המבקש נמנה עם מקרים חריגים אלה.

כידוע, אין בעצם קיומו של פער בחומרת הענישה בין הערכאה הדיונית לערכאת הערעור כדי להצדיק מתן רשות ערעור, אלא יש לבחון האם העונש שהושת על המבקש הולם את חומרת העבירות שבגינן הורשע (רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020)).

כמו כן, לא אחת נפסק כי בית המשפט אינו כפוף להמלצות שירות המבחן, ובעת גזירת העונש המלצת שירות המבחן היא אך שיקול אחד מיני רבים שעליו לשקול (רע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל (6.3.2019)).

אנו עדים פעם אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנשק בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הרוות אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים (רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל (25.8.2020); רע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל (30.8.2018)).

במכלול הנסיבות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים.

8. הבקשה נדחית אפוא, וממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ט"ו בסיון התשפ"א (26.5.2021).

ש ו פ ט
